

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Svk/12/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4018200266
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:4018200266.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): G. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. O. XX, XXX XX B., zastúpeného: JUDr. Viktor Mlynek, advokát so sídlom Štúrova 43, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, so sídlom Tomášikova 14366/64A, 831 04 Bratislava, IČO: 54 669 464 (predtým: Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky), za účasti ďalšieho účastníka: Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, IČO: 35 763 469, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 05297/2018/SV/01184 zo dňa 15. januára 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/59/2018-157 zo dňa 20. septembra 2021, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.
- III. Ďalšiemu účastníkovi konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Dňa 20.04.2017 podal ďalší účastník správneho súdneho konania - Slovak Telekom, a.s. - návrh na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby „B2B: INS_NR_JLR“ na Obec Lužianky, ako príslušný stavebný úrad podľa ust. § 117 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „stavebný zákon“). Stavba bola v návrhu špecifikovaná ako „Výstavba siete optických káblov miestnych prenosových prostriedkov, ktoré zabezpečia kvalitné a dostatočne dimenzované zväzky miestnych telekomunikačných okruhov pre poskytovanie požadovaných služieb. Stavba pozostáva zo zemných prác, pokládky rúr a následnej montáže optických sietí.“. Umiestnenie stavby bolo určené trasou optických káblov v intraviláne v mestskej časti Dražovce, k. ú. J. a I..

2. Obec Lužianky bola určená za príslušný stavebný úrad Okresným úradom Nitra, odborom výstavby a bytovej politiky, a to v súlade s § 119 ods. 1 stavebného zákona listom č. OU-NR-OVBP2-2017/017507-2 zo dňa 06.04.2017. Stavebný úrad vydal dňa 19.05.2017 oznámenie o začatí územného konania vo veci umiestnenia líniovej stavby a dňa 24.07.2017 vydal rozhodnutie o umiestnení stavby č. 415/2017-2361-02-Vr. Proti rozhodnutiu o umiestnení stavby podal odvolanie žalobca tvrdiac, že je účastníkom konania, nakoľko sa predmetná stavba nachádza v strategickom parku. Stavebný úrad postúpil odvolanie spolu so spisom odvolaciemu orgánu - Okresnému úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky.

3. Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2017/036226-2 zo dňa 11.10.2017 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ako príslušný odvolací orgán podľa § 58 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Správny poriadok“) a § 118 stavebného zákona, podľa § 14 ods. 1, § 46 a § 47 Správneho poriadku vylúčil žalobcu (sťažovateľa) z konania vo veci návrhu na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby, podanej spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. (ďalší účastník konania) na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby „B2B: INS_NR_JLR“.

4. Prvostupňový správny orgán odôvodnil svoje rozhodnutie poukazom na § 14 ods. 1 a 2 Správneho poriadku v spojení s § 34 ods. 1, 2, § 140 stavebného zákona a vecne tým, že v prejednávanej veci ide o územné konanie, pričom žalobca nie je vlastníkom žiadneho z pozemkov, na ktorých má byť stavba umiestnená, ani susedných pozemkov, ani najbližšej stavby a ani nie je predmetnou stavbou žiadnym spôsobom dotknutý. Zároveň mu postavenie účastníka konania nevyplýva ani z osobitného predpisu, nakoľko uvedená stavba nepodlieha konaniu podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon EIA“).

5. Proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodlo Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky rozhodnutím č. 05297/2018/SV/01184 zo dňa 15.01.2018 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) tak, že podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietlo odvolanie žalobcu a potvrdilo prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu.

6. V tejto súvislosti kasačný súd poznamenáva, že v zmysle zákona č. 172/2022 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii a činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej aj „zákon č. 575/2001 Z. z.“), od 01.01.2023 došlo k prechodu práv a povinností v oblasti územného plánovania, výstavby a vyvlastnenia podľa doterajších všeobecne záväzných právnych predpisov z Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky na Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, ktorý je v záhlaví rozsudku označený ako žalovaný.

7. Žalovaný sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového správneho orgánu, že dôvody, ktorými žalobca preukazuje svoje právo byť účastníkom predmetného územného konania, nie je možné považovať za dostatočné. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný skonštatoval, že v danom konkrétnom prípade sa jedná o územné konanie, ktorému nepredchádzalo žiadne konanie podľa osobitného predpisu v zmysle § 140c ods. 8 stavebného zákona, t. j. predmetná stavba nebola predmetom posudzovania vplyvov na životné prostredie. Žalobca taktiež nie je stavebníkom predmetnej stavby, nie je jej vlastníkom a ani vlastníkom žiadneho z pozemkov, na ktorých je predmetná stavba umiestnená, a preto jeho vlastnícke práva nemôžu byť predmetnou stavbou žiadnym spôsobom dotknuté. Skutočnosť, že žalobca bol účastníkom konania v zmysle zákona EIA vo veci navrhovanej činnosti „Automotive Nitra Project“ neznamená, že sa tieto jeho práva automaticky vzťahujú aj na iné územné konania stavieb umiestnených v rámci strategického parku. Z uvedeného dôvodu podľa žalovaného žalobcovi (sťažovateľovi) neprináleží postavenie účastníka konania, nakoľko sa v predmetnom konaní jeho vlastnícke a ani iné práva v zmysle § 140c ods. 8 stavebného zákona nepreukázali.

8. V súvislosti so žiadosťou žalobcu (sťažovateľa), aby mu v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku žalovaný umožnil vyjadriť sa ku všetkým podkladom procesného rozhodnutia v úradnom spise a navrhovať doplnenie podkladov rozhodnutia ešte pred vydaním samotného rozhodnutia o odvolaní, žalovaný uviedol, že zákon správneho orgánu neprikazuje vyzývať účastníkov konania v čase pred vydaním rozhodnutia v odvolacom konaní k vyjadreniu sa k podkladom, z ktorých toto rozhodnutie vychádza. Ustanovenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku zaväzuje správny orgán len umožniť účastníkom konania vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, avšak aktívna úloha je na účastníkoch konania. V danom prípade žalobca svoje právo využil podaním odvolania.

9. V súvislosti s ďalšími námietkami žalobcu žalovaný uviedol, že vzhľadom na to, že procesné konanie prebiehajúce v rámci meritórneho konania je samostatným správnym konaním, k námietkam, ktoré súvisia s meritórnym konaním a rozhodovaním vo veci umiestnenia predmetnej stavby, ako aj k námietkam, ktoré súvisia s konaniami podľa stavebného zákona vo veci iných stavieb podľa osobitného predpisu, sa v rozhodnutí nevyjadruje.

II. Konanie pred správnym súdom

10. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote (všeobecnú) správnu žalobu na Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“), ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, jeho zrušenia (ako i prvostupňového rozhodnutia), vrátenia veci prvostupňovému správnenému orgánu na ďalšie konanie a priznania práva na náhradu trov konania.

11. Krajský súd rozsudkom č. k. 11S/59/2018-157 zo dňa 20.09.2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“) žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Zároveň rozhodol, že žalovanému a ďalšiemu účastníkovi konania sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

12. Námietku žalobcu smerujúcu voči vecnej nepríslušnosti správnych orgánov vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú argumentujúc tým, že nedošlo k naplneniu podmienok v zmysle § 117b stavebného zákona (upravujúceho pôsobnosť obvodného úradu v sídle kraja, ak ide o uskutočnenie stavby, ktorá je významnou investíciou). Krajský súd mal za to, že v územnom konaní, v ktorom sa žalobca domáhal účasti, rozhodovali príslušné správne orgány, a to Obec Lužianky v súlade s § 117 ods. 1 v spojení s § 119 ods. 1 stavebného zákona, Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky v súlade s § 118 stavebného zákona a žalovaný v súlade s § 2 písm. b/ zákona č. 608/2003 Z. z. v spojení s § 8 ods. 1 písm. j) zákona č. 575/2001 Z. z.

13. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že na územné konanie sa aplikuje Správny poriadok, ktorý je všeobecným predpisom o správnom konaní. Pojem účastníka konania pritom definuje § 14 Správneho poriadku, ako i stavebný zákon. Aplikáciou derogačného pravidla (špeciálny zákon ruší generálny zákon) v prejednávanej veci dospel krajský súd k záveru, že na posúdenie účasti žalobcu v územnom konaní bolo potrebné postupovať podľa § 34 ods. 1 a 2 stavebného zákona, ktorý je v územnom konaní špeciálnym zákonom vo vzťahu k všeobecnému predpisu o správnom konaní. Poukazujúc aj na § 140 stavebného zákona mal krajský súd za to, že na konanie vedené podľa stavebného zákona sa použijú pravidlá ustanovené Správnym poriadkom len vtedy, ak sám stavebný zákon ako osobitný predpis neupravuje konkrétnu situáciu, resp. právnu otázku, inak. Uzavrel, že vzhľadom na to, že stavebný zákon výslovne pomenúva účastníkov územného konania, a teda určuje ich okruh, je preto v danej veci vylúčená aplikácia § 14 Správneho poriadku, v ktorom je všeobecne vymedzený okruh účastníkov správneho konania. Správny poriadok má subsidiárne použitie.

14. Krajský súd argumentoval tým, že osobitný predpis ako hmotnoprávny predpis má v aplikačnom procese prednosť pred všeobecnou úpravou obsiahnutou v § 14 Správneho poriadku, ktorý síce vymedzuje, kto je účastníkom konania, ale odpoveď, na koho sa táto definícia vzťahuje, dávajú predpisy hmotného práva. Postavenie účastníka konania v tej - ktorej veci má iba ten subjekt, ktorému je takéto postavenie v príslušnom zákone výslovne priznané. Stavebný zákon v § 34 ods. 1 a 2 definuje účastníkov územného konania, resp. upravuje okruh účastníkov tzv. pozitívnou enumeráciou, t. j. uvedením konkrétnych subjektov, ktorým postavenie účastníka v konaní priznáva. Preto i správny orgán prvého stupňa správne posudzoval okruh účastníkov predmetného územného konania v zmysle § 34 ods. 1 a 2 stavebného zákona a dospel podľa krajského súdu k nepochybnému záveru, že žalobca nemôže byť účastníkom predmetného územného konania v zmysle uvedeného ustanovenia stavebného zákona. V tejto súvislosti správny súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 752/2017 z 12.12.2017 a uzavrel, že § 14 ods. 1 Správneho poriadku sa na účastníctvo v územnom konaní neaplikuje, a to práve s poukazom na § 140 stavebného zákona, ktorý v § 34 ods. 1 a 2 osobitne stanovuje okruh účastníkov územného konania.

15. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd následne uviedol, že v prejednávanej veci ide o územné konanie, ktorému nepredchádzalo konanie podľa zákona EIA, t. j. predmetná stavba nebola predmetom posudzovania vplyvov na životné prostredie. Krajský súd s prihliadnutím na príslušné ustanovenia zákona EIA v prejednávanej veci nezistil, a podľa krajského súdu to žalobca ani nepreukázal, že by takáto navrhovaná činnosť, ktorá bola predmetom územného konania, mala byť predmetom posudzovania podľa zákona EIA.

16. Na základe vyššie uvedeného dospel krajský súd k záveru, že u žalobcu tak neboli naplnené podmienky účasti vyžadované ustanovením § 34 ods. 1 stavebného zákona, ktoré odkazuje

na osobitný predpis, ani § 34 ods. 2 stavebného zákona. Krajský súd mal za to, že žalobca v podanej žalobe dostatočne nekonkretizoval, akým spôsobom navrhované umiestnenie stavby zasahuje do jeho práv a oprávnených záujmov a ako bol vydaním rozhodnutia ukrátený na svojich právach a oprávnených záujmoch. Samotné tvrdenie, že bol ukrátený na právach, podľa krajského súdu nepostačuje, žalobca musí zdôvodniť, v čom spočíva ukrátenie na jeho právach, a to nielen možnými hypotetickými následkami. K úspešnosti žaloby nepostačuje tvrdenie, že rozhodnutie sa dotýka právnej sféry žalobcu, ale musí sa negatívne v nej prejavovať, čo správny súd nezistil.

17. Krajský súd sa nezaoberal námietskami žalobcu, ktoré prezentoval na pojednávaní dňa 20.09.2021 z dôvodu, že ide o námietky vznesené po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie námietok (koncentračná zásada). V tomto smere krajský súd argumentoval tým, že v zmysle koncentračnej zásady je uvádzanie skutkových okolností a právneho posúdenia veci a označovanie dôkazných návrhov v zásade obmedzené, až na výnimky stanovené SSP, len do uplynutia lehoty na podanie žaloby. Podľa krajského súdu skutočnosť, že bývalý prednosta Okresného úradu Nitra N. sa stal v júni 2021 prokuristom spoločnosti MH Invest s.r.o. nemožno vyhodnotiť tak, že rozhodnutia Okresného úradu Nitra, ktoré boli vydané v čase výkonu funkcie prednostu N., sú rozhodnutiami, ktoré vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený. Oprávnenosť orgánu vo veci konať je daná jeho vecnou príslušnosťou upravenou v príslušných zákonných ustanoveniach a pokiaľ má účastník konania dôvodné podozrenie, že osoba, ktorá vydala rozhodnutie, bola neoprávnenou osobou, resp. zaujatou osobou, môže uplatniť i v správnom konaní námietku predpojatosti. V tomto bode krajský súd taktiež podotkol, že pre rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (§135 ods. 1 SSP) alebo v čase vydania opatrenia.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, stanoviská účastníkov konania

18. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd v konaní a pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP). Sťažnostným návrhom sa sťažovateľ domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne zmeny napadnutého rozsudku krajského súdu tak, že súd zruší preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhal priznania nároku na náhradu trov kasačného konania.

19. V rámci vymedzených sťažnostných dôvodov sťažovateľ uviedol najmä tieto sťažnostné body:

- sťažovateľ tvrdil, že vo veci územného konania zjavne rozhodovali vecne nepríslušné správne orgány, čoho dôsledkom je aj nepríslušnosť orgánu, ktorý rozhodol o jeho vylúčení. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentoval tým, že v prípade tu prejednáwanej stavby, z ktorej už zo samotného označenia (JLR) vyplýva, že sa jedná o líniovú stavbu súvisiacu s výstavbou automobilového závodu Jaguar Land Rover, je zrejmé, že ide o súčasť navrhovanej činnosti, ktorá bola predmetom administratívnych konaní podľa zákona EIA, či už v rámci zisťovacieho konania ako zámer „Automotive Nitra Project“ (rozhodnutie zo zisťovacieho konania Okresného úradu Nitra, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia č. OU-NR-OSZP3-2015/031851-017-F36) alebo ako zámer „Automotive Nitra Project - Fáza 2“ (rozhodnutie ministerstva životného prostredia, odboru posudzovania vplyvov na životné prostredie č. 4783/2016-1.7/pl);

- podľa sťažovateľa mal v zmysle § 117b stavebného zákona vo veci konať okresný úrad v sídle kraja a nie obec Lužianky. Nesprávnosť celého procesu videl sťažovateľ tiež v tom, že na prvom stupni predmetného územného konania vystupovala ako stavebný úrad obec Lužianky, pričom sa jednalo o stavbu, ktorá má byť umiestnená aj na území mesta Nitra - kat. úz. J.. Krajskému súdu vytkol, že sa týmto v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako nezaoberal;

- krajskému súdu vytkol, že sa nezaoberal námietkou, ktorú sťažovateľ prezentoval na pojednávaní, a to z dôvodu, že podľa krajského súdu ide o námietku vznesenú po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie námietok a nestotožnil sa ani s tým, že ide o rozšírenie žalobného dôvodu v súlade s § 134 ods. 2 písm. b) SSP. V čase podania správnej žaloby nevedel o danej skutočnosti (že N.. W. X., ktorý bol prednostom Okresného úradu v sídle kraja, sa stane prokuristom spoločnosti MH Invest s.r.o.), a preto ju nemohol včas uplatniť;

- tvrdenie, že vo veci rozhodoval neoprávnený správny orgán sťažovateľ odôvodňoval podrobnou argumentáciou týkajúcou sa údajnej predpojatosti N.. W. X., ktorý bol prednostom Okresného úradu v

sídle kraja a údajnou spriaznenosťou N.. W. X. so spoločnosťou MH Invest s.r.o. Podľa sťažovateľa mal N.. W. X. eminentný záujem na úspešnom vedení a zrealizovaní administratívnych konaní týkajúcich sa výstavby strategického parku, resp. keď v týchto vystupovala ako stavebník spoločnosť MH Invest s.r.o. a je tu zjavné podozrenie, že dostal post prokuristu v spoločnosti MH Invest, s.r.o. „za odmenu“. Na základe tejto argumentácie a s poukazom na zásadu, že spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že je vykonávaná, je podľa sťažovateľa úplne zrejmé, že už v čase vydávania preskúmaného rozhodnutia tu boli pochybnosti o nepredpojatosti, a teda správny orgán bol vylúčený a tým aj neoprávnený na vydanie rozhodnutia. Tieto skutočnosti mal krajský súd vziať na zreteľ aj nad rámec žalobných dôvodov postupom podľa § 134 ods. 2 písm. b) SSP, pričom sú relevantné aj ako odôvodnenie pre kasačnú sťažnosť;

- posúdenie aktívnej žalobnej legitímácie zo strany krajského súdu považoval sťažovateľ za nesprávne. Svoju aktívnu žalobnú legitímáciu odvodzoval z § 178 ods. 1 SSP argumentujúc tým, že napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov bol ukrátený na svojich právach, a to z dôvodu, že je vlastníkom priamo susediacich pozemkov. Sťažovateľ argumentoval tým, že v čase vydania preskúmaného rozhodnutia bol vlastníkom parcely č. XXXX o výmere 2.560 m², a teda povoľovanie predmetných stavieb sa tak priamo dotýkalo pozemkov, ku ktorým je jeho vlastnícke právo priamo dotknuté. Na základe uvedeného mal sťažovateľ za to, že je riadnym účastníkom aj tohto územného konania v rámci vybudovania strategického parku a obdobne sa ho priamo dotýka aj z toho dôvodu, že pre túto stavbu bol približne vyvlastnený a vyvlastňovaný. Zároveň uviedol, že pokiaľ vychádzame zo skutočností, že predmetná stavba sa realizuje v rámci tzv. strategického parku, čo jednoznačne deklaruje aj žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia, tak tu je nutné zdôrazniť, že v rámci strategického parku neprebehlo zisťovacie konanie podľa zákona EIA. Samotný strategický park teda z hľadiska vplyvov na životné prostredie posudzovaný nebol. S ohľadom na túto skutočnosť je podľa sťažovateľa nutné jednoznačne ustáliť nezákonnosť administratívnych rozhodnutí. V tomto kontexte sťažovateľ upriamil pozornosť aj na § 18 ods. 2 písm. b) zákona EIA a skonštatoval, že v zmysle platnej legislatívy je v prípade realizácie stavieb v rámci strategických parkov daná povinnosť viesť zisťovacie konanie, a to bez akýchkoľvek ďalších determinantov. Následne je nutné prihladiť na ustanovenie § 38 ods. 3 zákona EIA, podľa ktorého povoľujúci orgán nesmie vydať rozhodnutie bez vydaného záverečného stanoviska alebo bez rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní, ak ide o navrhovanú činnosť, ktorá podlieha rozhodovaniu podľa tohto zákona. Keďže sa predmetná stavba realizuje v rámci tzv. strategického parku, v rámci tohto evidentne neprebehlo zisťovacie konanie podľa zákona EIA. Sťažovateľ zdôrazňoval, že tu ide nesporne o stavbu, ktorá priamo súvisí so stavbou strategického parku, a teda bolo nutné viesť zisťovacie konanie a z tohto postupu by sťažovateľovi vyplývalo účastníctvo aj v tomto stavebnom povoľovacom konaní. Pokiaľ teda krajský súd vyslovil názor, že pri povoľovaní stavby v rámci strategického parku Nitra neprebehlo posudzovanie vplyvov na životné prostredie a ani zisťovacie konanie, skonštatoval zrejmy rozpor so zákonom EIA;

- orgány verejnej správy pochybili, keď nepostupovali podľa § 38 ods. 9 zákona EIA, resp. § 140c ods. 6 stavebného zákona, keďže bolo nutné prerušiť konanie do rozhodnutia povinného hodnotenia vplyvov na životné prostredie v zmysle zákona EIA. V tomto bode sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“) sp. zn. 4Sžk/12/2017 a uzavrel, že jeho vylúčenie z predmetného územného konania nebolo v súlade so zákonom a postupom správnych orgánov mu bola odňatá možnosť vystupovať ako účastník povoľovacích konaní;

- sťažovateľ ďalej namietal, že krajský súd sa nijako nevysporiadal s jeho námietkou ohľadne porušenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku zo strany orgánov verejnej správy. Podľa sťažovateľa orgány verejnej správy zrejme opomenuli konať v súlade s týmto ustanovením, a preto navrhol, aby toto pochybenie im vytkol práve kasačný súd. Správne orgány ešte pred vydaním rozhodnutia majú účastníkovi umožniť vyjadriť sa ku všetkým podkladom rozhodnutia v úradnom spise a navrhovať prípadné doplnenie podkladov rozhodnutia. K otázke aplikácie § 33 ods. 2 Správneho poriadku sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Szd/7/2009 a zdôraznil, že je vo veľkom rozpore so zákonom, ak sa účastník konania o nejakom podklade pre rozhodnutie dozvedá (nie vlastnou vinou) len priamo z rozhodnutia vo veci a ak mu pred vydaním rozhodnutia vo veci samej nebola zo strany správneho orgánu daná možnosť, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie, prípadne navrhol ich doplnenie.

20. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom, považuje ho za vecne správny a zákonný. Žalovaný s dôvodmi kasačnej sťažnosti nesúhlasil. Mal za to, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol len tie skutočnosti, ktoré uviedol (už) v správnom súdnom konaní pred krajským súdom. Podľa žalovaného sa krajský súd k otázke účastníctva sťažovateľa v dotknutom spore vyjadril vyčerpávajúcim spôsobom, pričom jednoznačne uviedol, prečo

sa nezaoberal námietskami sťažovateľa vznesenými po uplynutí príslušnej lehoty. V súvislosti s opätovne vznesenou námietkou sťažovateľa, že už v čase vydania preskúmaného rozhodnutia bol sťažovateľ vlastníkom parcely č. XXXX o výmere 2 560 m² vedenej na LV č. XXXX v k. ú. I., pričom mu bola táto parcela vrátená v dôsledku nezákonného vyvlastnenia na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžk/15/2016 zo dňa 08.11.2017, žalovaný uviedol, že ani tento pozemok nesúvisí s predmetnou stavbou, nie je to ani susedný pozemok, nemôže byť predmetnou stavbou žiadnym spôsobom dotknutý a navyše z údajov katastrálneho portálu a prísl. katastrálnych máp jednoznačne vyplýva, že jeho najmenšia vzdialenosť od predmetnej stavby je cca 1 400 m. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

21. Ďalší účastník konania vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za vecne správny a zákonný. Podľa ďalšieho účastníka konania krajský súd správne posúdil otázku, či sťažovateľ bol účastníkom predmetného územného konania, a teda, či je preskúmané rozhodnutie žalovaného zákonné, pričom svoje závery jasne a presvedčivo odôvodnil. Osobitne ďalší účastník konania poukázal na to, že sťažovateľ fakticky celú svoju argumentáciu o tom, že bol účastníkom predmetného územného konania, odvodzuje iba od toho, že v názve predmetnej stavby bol obsiahnutý výraz „JLR“. A z tohto jediného faktu, bez akéhokoľvek ďalšieho vecného zdôvodnenia, vyvodzuje závery, že ide o stavbu súvisiacu s výstavbou automobilového závodu Jaguar Land Rover, a že ide o súčasť navrhovanej činnosti, ktorá v súvislosti s výstavbou uvedeného závodu bola posudzovaná z pohľadu vplyvov na životné prostredie. Pre takéto závery však sťažovateľ nepredložil žiaden relevantný argument. Naopak, z administratívneho spisu je zrejmé, že stavba s názvom „B2B:INS. NR JLR“ s výstavbou automobilového závodu Jaguar Land Rover, resp. s činnosťami, ktoré sa posudzovali z pohľadu vplyvov na životné prostredie, bezprostredne nijako nesúvisí. Naopak prakticky celá táto stavba bola umiestňovaná mimo areálu automobilového závodu Jaguar Land Rover. Jej primárnym cieľom bolo pokrytie časti mestskej časti Drážovce optickou sieťou Telekomu, pričom súčasťou tejto stavby bolo aj možné sekundárne pripojenie areálu závodu na optickú sieť Telekomu. Označenie „JLR“ sa do názvu stavby dostalo len z čisto praktických dôvodov, aby bolo možné stavbu jednoduchšie identifikovať, nakoľko je všeobecne známa. Ďalší účastník konania tvrdil, že budovanie a prevádzka automobilového závodu Jaguar Land Rover nijako od stavby „B2B:INS. NR JLR“ nezávisí. Podotkol, že realizácia stavby „B2B:INS. NR. JLR“ bola fyzicky ukončená v máji 2020 a momentálne reálne neslúži na pripojenie závodu na optickú sieť Telekomu. Podľa ďalšieho účastníka konania sťažovateľ nebol schopný predložiť relevantný argument, ktorý by preukazoval, že mal postavenie účastníka územného konania podľa § 34 stavebného zákona a nijako nedoložil ani len to, ako by mohli byť jeho práva a právom chránené záujmy stavbou „B2B:INS. NR.JLR“ dotknuté. Vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o zaujatosti pána N.. W. X. ďalší účastník konania uviedol, že ide len o špekulácie sťažovateľa, ku ktorým sa nevie vecne vyjadriť. Považujúc kasačnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za zmätočnú a zjavne nepodloženú, ďalší účastník konania podotkol, že z kasačnej sťažnosti nie je absolútne zrejmé, ako by mal byť pán N.. W. X. zaujatý vo vzťahu stavbe „B2B:NIR NJSRLR“ alebo ďalšiemu účastníkovi konania. Na základe vyššie uvedeného mal ďalší účastník konania za to, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná, a preto ju navrhol zamietnuť.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

22. Prejednávaná vec bola dňa 08.03.2022 predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“), bola náhodným výberom technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená na rozhodnutie senátu 1S a bola jej pridelená spisová značka 1Svk/12/2022.

23. Senát Najvyššieho správneho súdu SR (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov [§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP], pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

24. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

V. Vybrané ustanovenia, z ktorých kasačný súd vychádzal

25. Podľa § 2 ods. 1 SSP: „V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.“

26. Podľa § 2 ods. 2 SSP: „Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.“

27. Podľa § 62 ods. 1 SSP: „Žalobca môže meniť rozsah a dôvody žaloby len do uplynutia lehoty určenej zákonom na podanie žaloby na správny súd, ak tento zákon neustanovuje inak.“

28. Podľa § 134 ods. 1 SSP: „Správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.“

29. Podľa § 134 ods. 2 SSP: „Správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak a) rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, b) rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený, c) ide o veci podľa § 192, d) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c), ak je žalobcom fyzická osoba, e) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d), f) vec súvisí s ochranou práv spotrebiteľa.“

30. Podľa § 177 ods. 1 SSP: „Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.“

31. Podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku: „Účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.“

32. Podľa § 14 ods. 2 Správneho poriadku: „Účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.“

33. Podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona: „Účastníkom územného konania je navrhovateľ, obec, ak nie je stavebným úradom príslušným na územné konanie a ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu.“ (ktorým je podľa pozn. 1g/ § 24 až 27 zákona EIA v znení neskorších predpisov.)

34. Podľa § 34 ods. 2 stavebného zákona: „V územnom konaní o umiestnení stavby, o využívaní územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme sú účastníkmi konania aj právnické osoby a fyzické osoby, ktorých vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.“

35. Podľa § 140 stavebného zákona: „Ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.“

VI. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

36. Predmetom konania pred kasačným súdom bol napadnutý rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia, ktorým Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky ako odvolací správny orgán zamietol odvolanie žalobcu proti procesnému rozhodnutiu, ktorým bol žalobca vylúčený z územného konania vo veci návrhu navrhovateľa Slovak Telekom, a.s. na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby siete optických káblov „B2B: INS_NR_JLR“.

37. Primárne považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že obsah rozhodnutia kasačného súdu vo veci samej do značnej miery predurčuje kvalita kasačnej sťažnosti. Na jednej strane strohá a všeobecná

kasačná argumentácia vedie k vybaveniu kasačnej sťažnosti iba v zodpovedajúcej - nízkej - miere detailov. Ale aj na druhej strane rozsahovo excesívna kasačná sťažnosť, ktorá je však obsahovo nesúrodá, má za následok, že sa kasačný súd pri „vysporiadaní“ takejto kasačnej sťažnosti obmedzí na podstatu veci a s jednotlivými námietkami sa prípadne vysporiada prostým odkázaním na príslušnú pasáž odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia (k tomu pozri analogicky rozsudky Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 1 AS 132/2021-30 zo dňa 15.07.2021, č. k 1 Afs 163/2021-52 zo dňa 12.10.2021 a č. k. 3 Afs 284/2022-99 zo dňa 14.04.2023). Rovnako je pre úspech v kasačnom konaní relevantné aj to, či žalobca (sťažovateľ) je v konaní pred krajským súdom a kasačným súdom konzistentný vo svojej argumentácii, nakoľko uplatňovanie práva novôt a nových dôvodov je v kasačnom konaní neprípustné.

38. V tejto súvislosti kasačný súd zdôrazňuje, že v konaní o kasačnej sťažnosti vystupuje ako kasačná inštancia a jeho úlohou nie je primárne preskúmať skutkové zistenia správnych orgánov a krajských súdov, ale podrobiť hodnoteniu ich právne posúdenie veci. V nadväznosti na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a k jednotlivým kasačným námietkam uvádza nasledovné.

39. Ako správne uviedol krajský súd, na posúdenie účasti sťažovateľa v predmetnom územnom konaní bolo potrebné postupovať podľa § 34 ods. 1 a 2 stavebného zákona, ktorý predstavuje špeciálnu právnu úpravu vo vzťahu k všeobecnému predpisu o správnom konaní (§ 14 Správneho poriadku). Pokiaľ krajský súd v zhode s názorom správnych orgánov dospel k presvedčeniu, že sťažovateľ nemôže byť účastníkom predmetného územného konania v zmysle uvedených ustanovení stavebného zákona, jeho záver je správny.

40. Ak ide o účasti podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona, to vo všeobecnosti svedčí tomu, komu postavenie účastníka vyplýva z osobitného predpisu, t. j. z § 24 až § 27 zákona EIA. V prejednávanej veci však nebolo preukázané, že išlo o územné konanie, ktorému predchádzalo konanie podľa zákona EIA. Krajský súd nezistil ani to, že by konanie podľa zákona EIA malo takýmto povolovaciu konaniu o umiestnení stavby predchádzať. Dôkazné bremeno preukázania, že navrhovaná činnosť, ktorá bola predmetom územného konania, bola alebo mala byť predmetom konania podľa zákona EIA, zaťažovalo sťažovateľa, ktorý ho neunesol. Kasačný súd sa plne stotožňuje s názorom krajského súdu, že sťažovateľ nijakým spôsobom nepreukázal a neosvedčil, že navrhovaná činnosť, ktorá bola predmetom územného konania v tejto konkrétnej veci, bola alebo mala byť predmetom posudzovania podľa zákona EIA. To, že konanie podľa zákona EIA prebehlo vo vzťahu k automobilovému závodu JLR, automaticky neznamená, že toto konanie zahŕňa a vzťahuje sa aj k stavbe siete optických káblov (mimo areálu automobilového závodu), ktorá bola predmetom tohto územného konania. Sťažovateľ názor krajského súdu, že pred povolením umiestnenia danej stavby malo prebehnúť konanie podľa zákona EIA, rozporoval tvrdením (uplatneným až v kasačnej sťažnosti), že predmetná stavba sa realizuje v rámci strategického parku, v rámci ktorého neprebehlo, avšak malo prebehnúť, zisťovacie konanie podľa zákona EIA, pričom citoval aj konkrétne ustanovenie zákona EIA (príloha 98, časť 9, položka 15). Toto tvrdenie sťažovateľa však zakladá novotu, keďže nebolo uplatnené v konaní pred krajským súdom, ktorej uplatnenie v kasačnom konaní nie je prípustné (§ 441 SSP).

41. Kasačný súd sa v tejto súvislosti nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že zo samotného označenia stavby „JLR“ vyplýva, že sa jedná o líniovú stavbu súvisiacu s výstavbou automobilového závodu Jaguar Land Rover, a je teda zrejmé, že ide o súčasť navrhovanej činnosti, ktorá bola predmetom administratívnych konaní podľa zákona EIA. Z administratívneho spisu vyplýva, že stavba s názvom „B2B: INS_NR_JLR“ s výstavbou automobilového závodu Jaguar Land Rover, resp. s činnosťami, ktoré sa posudzovali z pohľadu vplyvov na životné prostredie, bezprostredne nijako nesúvisí, pričom sťažovateľ opak neosvedčil a nepreukázal. Z administratívneho spisu ďalej vyplýva i to, že predmetná stavba bola umiestňovaná mimo areálu automobilového závodu Jaguar Land Rover a jej cieľom bolo pokrytie časti mestskej časti Drážovce optickou sieťou od spoločnosti Slovak Telekom, a.s. V tomto smere sa kasačný súd priklonil k tvrdeniu ďalšieho účastníka konania, že označenie „JLR“ sa do názvu stavby dostalo len z čisto praktických dôvodov, aby bolo možné stavbu jednoducho identifikovať (aj

z hľadiska umiestnenia). Sťažovateľ pritom v správnom súdnom konaní, ale ani v kasačnom konaní nepredostrel žiaden relevantný argument a dôkaz, ktorý by vyššie uvedené vyvracal.

42. Pokiaľ ide o účastníctvo podľa § 34 ods. 2 stavebného zákona, to vo všeobecnosti svedčí tomu, koho vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté. Podľa názoru kasačného súdu sťažovateľ jasne a zrozumiteľne nevymedzil ani to, prečo mal byť účastníkom podľa tohto ustanovenia zákona, pričom dôvody, ktoré uvádza, sú nedostatočné (sťažovateľom tvrdené vlastníctvo pozemkov, ktorých by sa povoľovaná činnosť mala týkať). Účastníkom územného konania nemôže byť každý vlastník nehnuteľnosti v lokalite, v ktorej sa navrhuje umiestnenie stavby, dokonca ani každý vlastník susedného pozemku alebo stavby, ale len ten, koho vlastnícke, užívacie práva alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté umiestňovanou stavbou. Pojem „priamo dotknuté“ vyjadruje stav značnej a bezprostrednej intenzity porušenia a individualizácie subjektu, ktorý je porušením dotknutý. Tento stav musí byť v konaní účastníkmi konania preukázaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžp/1/2010 zo dňa 29.03.2011). Sťažovateľ (v podanej žalobe a ani v kasačnej sťažnosti) dostatočne nekonkretizoval, akým spôsobom navrhované činnosti zasahujú do jeho práv a oprávnených záujmov a ako bol vydaním rozhodnutia ukrátený na svojich právach a oprávnených záujmoch. Samotné tvrdenie o dotyku do právnej sféry resp. na právach nepostačuje.

43. Pre úspech v správnom súdnom konaní bolo povinnosťou sťažovateľa spochybniť zákonnosť preskúmaných rozhodnutí správnych orgánov a to tým, že sťažovateľ presne vymedzí, prečo mal byť účastníkom územného konania a z čoho toto postavenie vyvodzuje. Uvedené však sťažovateľ neosvedčil. V zhode s názorom krajského súdu tak kasačný súd konštatuje, že u sťažovateľa neboli naplnené podmienky účastníctva v predmetnom územnom konaní vyžadované § 34 ods. 1 stavebného zákona, ktoré odkazuje na zákon EIA, ale ani § 34 ods. 2 stavebného zákona. Pozornosť kasačného súdu pritom neuniklo, že sťažovateľova argumentácia, na ktorej zakladá svoje účastníctvo v administratívnom konaní v rôznych štádiách konania (od administratívneho konania, cez konanie pred správnym súdom až po konanie pred kasačným súdom) nie je úplne konzistentná a dôvody účastníctva sťažovateľ mení, resp. dopĺňa. Sťažovateľ si tiež zrejme zamieňa inštitúty „žalobná legitímácia“ a „účastníctvo v administratívnom konaní“.

44. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nesprávneho posúdenia aktívnej žalobnej legitímácie krajským súdom, ktorú sťažovateľ odvodzoval z § 178 ods. 1 SSP, kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ mal v správnom súdnom konaní pred správnym súdom všetky procesné práva a povinnosti účastníka súdneho konania. Z tohto dôvodu kasačný súd predmetnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko žaloba sťažovateľa bola krajským súdom riadne preskúmaná a bolo o nej meritórne rozhodnuté.

45. Námietku sťažovateľa, že v predmetnej veci mali rozhodovať vecne nepríslušné správne orgány vyhodnotil kasačný súd ako taktiež nedôvodnú. V predmetnej veci nedošlo k naplneniu podmienok na aplikáciu § 117b stavebného zákona, ako sa mylne domnieva sťažovateľ, keďže umiestňovaná stavba nie je významnou investíciou. Preto nie je dôvodné tvrdiť, že v predmetnom územnom konaní mal vykonávať pôsobnosť stavebného úradu okresný úrad v sídle kraja. Napriek chybe v písaní zo strany žalovaného v časti odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, kde žalovaný nesprávne uviedol, že Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky vo veci konal ako správny orgán príslušný podľa § 117b stavebného zákona, podstatné aj z pohľadu kasačného súdu je to, že vo veci rozhodovali príslušné správne orgány, a to Obec Lužianky v súlade s § 117 ods. 1 v spojení s § 119 ods. 1 stavebného zákona, Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky v súlade s § 118 stavebného zákona a žalovaný v súlade s § 2 písm. b) zákona č. 608/2003 Z. z. v spojení s § 8 ods. 1 písm. j) zákona č. 575/2001 Z. z. Ustanovenie § 117 stavebného zákona určuje obec ako vecne a miestne príslušný stavebný úrad. Navrhovaná činnosť sa mala uskutočniť v územnom obvode viacerých stavebných úradov (obec Dražovce a Lužianky), za príslušný stavebný úrad bola určená obec Lužianky, a to v súlade s § 119 ods. 1 stavebného zákona Okresným úradom Nitra, odborom výstavby a bytovej politiky.

46. Vo vzťahu k sťažnostnému bodu týkajúcemu sa údajnej predpojatosti správneho orgánu vnesenej sťažovateľom na pojednávaní v konaní pred krajským súdom, v ktorom sťažovateľ vytkol krajskému súdu nezákonnosť v posúdení tejto otázky, kasačný súd uvádza, že je nedôvodný. Kasačný súd v žalobe neidentifikoval taký žalobný bod, ktorý by sa týkal predpojatosti vo veci konajúcich správnych orgánov. Vznášanie nových námietok po uplynutí lehoty na podanie správnej žaloby, v danom

prípade na pojednávaní v správnom súdnom konaní pred krajským súdom, predstavuje porušenie v správnom súdnictve platiacej prísnej koncentračnej zásady. V zmysle koncentračnej zásady je uvádzanie skutkových okolností a právneho posúdenia veci a označovanie dôkazných návrhov v zásade obmedzené, až na výnimky stanovené zákonom v citovanom ustanovení SSP, len do uplynutia lehoty na podanie žaloby. Preto pokiaľ žalobca (sťažovateľ v súdnej veci) po uplynutí lehoty na podanie správnej žaloby túto rozšíril o ďalšiu námietku, na jej obsah krajský súd nemusel prihliadať, nakoľko sa nejednalo o prípad vymedzený v § 134 ods. 2, resp. § 195 a § 418 SSP. Uvedená námietka nezakladá ani prípad predpokladaný ustanovením § 134 ods. 2 SSP písm. b) SSP), ako sa domnieva sťažovateľ, ktoré umožňuje správne súdu ísť nad rozsah správnej žaloby, ak rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Oprávnenosť orgánu vo veci konať je daná jeho vecnou príslušnosťou upravenou v príslušných zákonných ustanoveniach. Navyše krajský súd sa s uvedenou námietkou predpojatosti aj zaoberal, keď uviedol, že skutočnosť, že bývalý prednosta Okresného úradu Nitra N.. W. X., T. sa stal v júni 2021 prokuristom spoločnosti MH Invest s.r.o. nemožno vyhodnotiť tak, že rozhodnutia Okresného úradu Nitra, ktoré boli vydané v čase výkonu funkcie prednostu N.. X., sú rozhodnutiami, ktoré vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený. Pre rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP), alebo v čase vydania opatrenia. Preto okolnosti tvrdené sťažovateľom týkajúce sa N.. X. vyhodnotil aj kasačný súd ako domnelú vadu sťažovateľa bez relevancie k meritu veci.

47. Vo vzťahu k sťažnostnému bodu, v ktorom sťažovateľ namietal, že sa krajský súd nijako nevysporiadal s jeho žalobnou námietkou ohľadne porušenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku kasačný súd uvádza, že v uvedenom nevidel porušenie sťažovateľových práv, a to s ohľadom na to, že v žalobe neidentifikoval kvalifikovaný - explicitný žalobný bod, ktorý by sa týkal porušenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Formulácia tvrdení sťažovateľa v správnej žalobe je v tejto súvislosti značne nekonkrétne, kedy sťažovateľ len citoval príslušnú časť z preskúmaného rozhodnutia, judikatúru Najvyššieho súdu SR a vybrané ustanovenia Správneho poriadku a uviedol všeobecné tvrdenia o diskriminačnom a laxnom prístupe žalovaného. Kasačný súd zastáva názor, že pokiaľ mal sťažovateľ za to, že došlo k porušeniu § 33 ods. 2 Správneho poriadku, mal to v správnej žalobe kvalifikovane namietnuť a presne vymedziť (obdobne rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Svk/36/2022 zo dňa 02.08.2022). Sťažovateľ podrobnejšiu argumentáciu uplatnil až v kasačnej sťažnosti, pričom novoty a nové dôvody v kasačnom konaní sú v zásade neprípustné (§ 441 SSP a § 439 ods. 3 písm. b) SSP), no ani v kasačnej sťažnosti nevymedzil, k akému podkladu nemal možnosť sa vyjadriť, aká písomnosť mu nebola zaslaná, a či nedostal možnosť vyjadriť sa k prvostupňovému alebo druhostupňovému rozhodnutiu. Len z obsahu žaloby sa možno domnievať, že sťažovateľ namietal nemožnosť vyjadriť sa k podkladom pre vydanie rozhodnutia o odvolaní. V tejto súvislosti len pre úplnosť kasačný súd poznamenáva, že odvolací orgán vychádzal zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým orgánom (ku ktorému sa sťažovateľ vyjadril prostredníctvom podaného odvolania) a nevykonával žiadne dokazovanie. Teda kasačný súd v uvedenom ani nezahliadol možné podstatné porušenie sťažovateľových práv v odvolacom konaní. Nie je však úlohou správneho ani kasačného súdu iniciatívne vyhľadávať za sťažovateľa možné dôvody nezákonnosti administratívnych rozhodnutí. Uvedená sťažnostná námietka je preto nedôvodná.

VII. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

48. Sumarizujúc vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že krajský súd rozhodol vecne správne, keď žalobe žalobcu nevyhovelo a ako nedôvodnú ju zamietol. Námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

49. O nároku na náhradu trov kasačného konania sťažovateľa a žalovaného rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdneho spisu nenastali, preto im kasačný súd právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

50. Hoci ďalšiemu účastníkovi konania vznikli v kasačnom konaní trovy, kasačný súd mu náhradu týchto trov nepriznal, a to podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP, z dôvodu, že ďalšiemu účastníkovi konania nebola v kasačnom konaní uložená žiadna povinnosť (vyjadril sa na základe výzvy krajského

súdu, v zmysle ktorej bol poučený, že ak sa nevyjadrí, bude sa konať bez jeho vyjadrenia, a teda nebola mu uznesením uložená povinnosť vyjadriť sa). Zároveň ďalší účastník konania vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti nepredložil novú, resp. podstatnú argumentáciu, ktorá by z materiálneho hľadiska ovplyvnila výsledok kasačného konania.

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.